

Sygn. akt XVII AmE 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego „(...)” B. M., B. A. spółka jawna w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 28 listopada 2016r. znak (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego „(...)” B. M.,

B. A. spółka jawna w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji

(...) kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa

procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 9/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn.zm.- dalej: Pe) oraz art.104 k.p.a. decyzją z dnia 28 listopada 2016 r. nr (...) orzekł, że:

1. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „(...)” B. M., B. A. spółka jawna z siedzibą w P. ((...), Spółka, powód) naruszyło warunki udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że prowadziło obrót paliwami

ciekłymi niezgodnie z przedmiotem i zakresem udzielonej koncesji, tj. prowadziło obrót olejem napędowym poza stacją paliw oraz naruszyło warunek 2.4.1. koncesji poprzez niezawiadomienie Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, tj. o rozszerzeniu zakresu działalności o olej napędowy sprzedawany poza stacją paliw oraz o zmianie i zwiększeniu ilości eksploatowanych środków transportu.

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył Spółce karę pieniężną w wysokości 41 000 zł.

(...) w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

- art. 7 i 77 § 1, art. 80 k.p.a. poprzez niepełne wyjaśnienie sprawy i wadliwą ocenę materiału dowodowego, w szczególności oceny staranności przedsiębiorcy w wykonywaniu obowiązków nałożonych koncesją, co doprowadziło do wadliwego zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne,

- art. 535 k.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie i wykładnię, polegające na uznaniu, że umowa sprzedaży została zawarta poza stacją paliw, podczas gdy do złożenia zgodnego oświadczenia woli dochodziło każdorazowo na stacji paliw,

- art. 56 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 i 6 Pe poprzez nałożenie kary nieadekwatnej do stopnia przewinienia, dotychczasowego zachowania podmiotu oraz dochodów uzyskanych z całej działalności koncesjonowanej.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Zdaniem powoda w sprawie nie występowały przesłanki do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej. Nałożona decyzją kara jest za wysoka w odniesieniu do staranności działania, dotychczasowego postępowania i zysków powoda osiągniętych z działalności koncesjonowanej. Powód podkreślił, że prowadził sprzedaż paliwa na stacji paliw, gdzie zawierane były umowy z nabywcami. Wobec tego za błędne uznał powód ustalenie Prezesa URE, że olej napędowy sprzedawany był poza stacją paliw. Powód przyznał, że sporadycznie dostarczał paliwo do nabywcy, lecz nie oznacza to, że sprzedaż odbywała się poza stacją paliw. Stwierdził, że Spółka nie miała świadomości, że narusza warunki koncesji. W ocenie powoda wymierzona decyzją kara nie uwzględnia stopnia szkodliwości czynu. Ilość dostarczonego paliwa była niewielka a dowóz paliwa miał charakter sporadyczny. Swoje dotychczasowe zachowanie powód ocenił jako wzorowe. Wskazał, że przy ustalaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej Prezes URE nieprawidłowo przyjął, że skoro Spółka osiąga obroty, to ma możliwość zapłaty kary. Powód podniósł, że w 2015 roku dochód netto Spółki wyniósł nieco powyżej (...)zł, więc cały roczny dochód Spółki został pochłonięty przez wymierzoną karę. Przy uwzględnieniu znikomego stopnia winy i wcześniejszego zachowania się powoda wysokość nałożonej kary powinna być minimalna. Ponownie zarzucił pozwanemu błędną interpretację stanu faktycznego. Oświadczył, że sprzedaż paliwa nie była dokonywana poza stacją paliw, a dowóz paliwa do klienta nie stanowi jego sprzedaży poza stacją paliw, a jedynie transport.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazał, że powód dokonywał sprzedaży oleju napędowego wbrew obowiązującemu ustaleniu koncesji, poza stacją paliw oraz nie powiadomił Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności gospodarczej tj. rozszerzenia zakresu działalności koncesjonowanej oraz zmiany infrastruktury w postaci eksploatowanych środków transportu. Powód naruszył w ten sposób warunek 1 i warunek 2.4.1. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. W tej sytuacji, na podstawie art. 56 ust. 2 Pe wymierzył Spółce karę pieniężną. Powołując się na przykładowe wyroki sądowe Prezes URE wskazał, że przepisy art. 56 ust. 1 i ust. 2 Pe stanowią samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej i nie przewidują konieczności wykazania winy. Ponoszona na podstawie art. 56 Pe odpowiedzialność ma charakter obiektywny, nie jest oparta na zasadzie winy i wynika z samego faktu naruszenia przepisów ustawy. Prezes URE zaznaczył, że przy ustalaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej brał pod uwagę przepisy art. 56 ust. 3 i ust. 6 Pe. Nałożona decyzją kara pieniężna wynosi (...) przychodu Spółki wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2015 roku. Wysokość nałożonej kary mieści się w

granicach ustawowych i w ocenie Prezesa URE jest odpowiednia do spełnienia jej roli represyjno-wychowawczej, oraz niezbędna do wymuszenia przestrzegania przez Spółkę udzielonej koncesji. Pozwany zauważył, iż zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie sądowym wysokość kary nie może być symboliczna, a uzyskany przez przedsiębiorcę wynik finansowy nie może mieć wpływu na wymiar nałożonej kary.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes URE decyzją z dnia 26 lutego 2015 r. nr (...) udzielił (...) B. M., B. A. sp. j. z siedzibą w P. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 26 lutego 2015 r. do 31 grudnia 2030 r. Zgodnie z przedmiotem działalności koncesja obejmowała prowadzenie obrotu następującymi paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi i gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji paliw oraz olejami opałowymi przy wykorzystaniu autocystern.

Pismem z dnia 13 maja 2016 r. Urząd Celny w P. zawiadomił Prezesa URE o naruszenia przez (...) warunków koncesyjnych polegającym na prowadzeniu działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi – olejem napędowym – również poza stacją paliw, przy wykorzystaniu środków transportu w sytuacji, gdy udzielona koncesja przewiduje prowadzenie działalności polegającej na obrocie olejem napędowym wyłącznie na stacji paliw. Do pisma dołączono dokument Wz z dnia 11 stycznia 2016 r. potwierdzający odbiór przez Spółkę od dostawcy 25 982 litrów oleju napędowego, dowód dostawy na stację paliw 10 000 litrów oleju napędowego oraz protokół kontroli przeprowadzonej w (...) w dniach 11 stycznia 2016 r. i 23 marca 2016 r. Pozostała ilość paliwa została dostarczona autocysterną do odbiorcy hurtowego. W toku kontroli ustalono ponadto, że Spółka wykorzystuje do prowadzenia działalności koncesjonowanej dwie autocysterny marki V. i M.. Ze złożonej przez Spółkę w czasie kontroli dokumentacji wynika, że (...) dokonuje sprzedaży oleju napędowego nie tylko na stacji paliw ale również z wykorzystaniem autocystern, którymi dostarcza olej napędowy do odbiorców. Z protokołu kontroli wynikało, że Spółka nie dopełniła również obowiązku powiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących objętej koncesją wykonywanej działalności gospodarczej w terminie 14 dni od dnia ich powstania w postaci eksploatowanych środków transportu. (k. 2 - 9 i k. 16 - 26 akt adm.)

Pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. Prezes URE zawiadomił (...) o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia Spółce kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunków udzielonej koncesji, polegającym na prowadzeniu obrotu paliwami ciekłymi niezgodnie z przedmiotem i zakresem udzielonej koncesji oraz naruszeniu warunku 2.4.1. koncesji poprzez niezawiadomienie Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, tj. o rozszerzeniu zakresu działalności o olej napędowy sprzedawany poza stacją paliw oraz o zmianie i zwiększeniu ilości eksploatowanych środków transportu. (k. 28 akt adm.)

W piśmie wezwano Spółkę do nadesłania dokumentów i wyjaśnień dotyczących przychodów i dochodów uzyskanych w 2015 r. z prowadzonej działalności gospodarczej ogółem, dokumentów dotyczących przychodów i dochodów uzyskanych w 2015 r. z działalności koncesjonowanej oraz wykazu eksploatowanej infrastruktury technicznej wykorzystywanej do działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. W trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego Spółka składała na wezwanie Prezesa URE wyjaśnienia i dokumenty. W piśmie z dnia 8 lipca 2016 r. powód wyjaśnił, że w jego przekonaniu zakres udzielonej Spółce koncesji na obrót paliwami ciekłymi obejmował również dostarczanie autocysterną oleju napędowego do klienta. Oświadczył, że dostarczanie oleju napędowego do kupującego było sporadyczne. Ponadto uważał, że postanowienie zawarte w warunku 2.4.1. dotyczy bardziej istotnych zmian w prowadzeniu działalności koncesjonowanej, niż zmiany, które zostały stwierdzone w wyniku kontroli wykonywanej przez Spółkę koncesjonowanej działalności gospodarczej. Z oświadczenia złożonego w pismach z 24 sierpnia 2016 r. i 14 września 2016 r. wynika, że w 2015 r. Spółka posiadała dwa samochody ciężarowe autocysterny marki V. i M.. Autocysterna marki M. została sprzedana w dniu 28 maja 2016 r. Od tego dnia Spółka wykorzystuje do transportu paliwa wyłącznie autocysternę marki V. nr rejestracyjny (...). (k. 55 i 63 akt adm.)

Pismem z dnia 28 września 2016 r. Prezes URE zawiadomił Spółkę o zebraniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z zabranymi materiałami. (...) nie skorzystała z możliwości zapoznania się z zebraniem materiałem dowodowym (k. 66 akt adm.).

W roku 2015 Spółka z tytułu działalności gospodarczej ogółem osiągnęła przychód w wysokości (...) zł, z działalności koncesjonowanej przychód w wysokości (...)zł. (k. 49 akt adm.), dochód z działalności gospodarczej ogółem w wysokości (...) zł. oraz dochód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...)zł.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z warunkiem 1. udzielonej (...) koncesji przedmiotem działalności Spółki jest obrót paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi i gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji paliw oraz olejami opałowymi przy wykorzystaniu autocystern. Natomiast warunek 2.4.1. koncesji stanowi, że koncesjonariusz obowiązany jest zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia tej działalności) nie później niż 14 dni od ich powstania.

W sprawie bezsporne jest, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją powodowa Spółka prowadziła obrót olejem napędowym z wykorzystaniem autocysterny oraz, że w ramach wykonywanej działalności koncesjonowanej eksploatowała dwa pojazdy autocysterny marki V. i M. podczas gdy udzielona Spółce koncesja przewidywała prowadzenie obrotu paliwami ciekłymi (benzynami, olejami napędowymi i gazem płynnym) na stacji paliw oraz obrót z wykorzystaniem autocystern wyłącznie olejem opałowym. Ponadto korzystała z infrastruktury technicznej w postaci dwóch pojazdów ciężarowych innych niż pojazd marki R., który był zgłoszony i stanowił podstawę udzielenia Spółce koncesji. Dokonane ustalenia wskazują, że (...) prowadziło działalność koncesjonowaną w sposób niezgodny z przedmiotem i zakresem posiadanej koncesji. Spółka nie poinformowała Prezesa URE o rozszerzeniu przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej oraz o zmianie elementów wykorzystywanej infrastruktury technicznej w postaci ilości i marki pojazdów w terminie 14 dni od powstania zmian. Zachowanie Spółki stanowiło naruszenie warunku 2.4.1. posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powód w odwołaniu nie kwestionował tych okoliczności. W świetle dokonanych na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleń Sąd uznał te okoliczności za przyznane (art. 230 k.p.c.). W ocenie Sądu nawet jeżeli Spółka dostarczała olej napędowy do odbiorców sporadycznie, to jednak zgodzić się należy z Prezesem URE, iż nawet jednorazowe wykonanie dostawy oleju napędowego z wykorzystaniem autocysterny stanowiło naruszenie warunków udzielonej Spółce koncesji, która dopuszczała jedynie prowadzenie w takiej formie obrotu olejem opałowym.

Należy podkreślić, iż Prezes URE udzielając koncesji wydaje decyzję administracyjną. Powód nie wniósł odwołania od decyzji o przyznaniu koncesji. Akceptując warunki udzielonej mu koncesji, w tym również warunki 2.1.1. koncesji, zobowiązał się spełniać określone przepisami prawa wymagania dotyczące wykonywania działalności gospodarczej oraz prowadzić działalność objętą koncesją na zasadach określonych w ustawie Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Na podstawie dokonanych ustaleń brak podstaw do uznania, że przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej Spółka nie dochowała należytej staranności, do czego w świetle art. 355 § 2 k.c. była zobowiązana.

W ocenie Sądu, powód poprzez prowadzenie działalności koncesjonowanej w sposób niezgodny z przedmiotem i zakresem określonym w decyzji koncesyjnej i z wykorzystaniem nowych elementów infrastruktury oraz niezawiadomienie o tym Prezesa URE naruszył jednocześnie przepisy powszechnie obowiązującego prawa oraz zapisy obowiązującej go koncesji. Powyższe stwierdzenie prowadzi do wniosku, iż Prezes URE miał prawny obowiązek nałożenia na powoda kary pieniężnej. Stosownie bowiem do przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe podmiot, który nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji podlega karze pieniężnej. Jak słusznie wskazał pozwany, odpowiedzialność za zachowanie, które na mocy art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, zostało zagrożone karą pieniężną, oparta została na zasadzie bezprawności działania lub zaniechania. Adresat kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust

1 pkt 12 Pe, ponosi odpowiedzialność za każde zachowanie niezgodne z określoną normą. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny co oznacza, że nie podlega ograniczeniom z powodu braku wystąpienia elementu zawinienia. Z powyższego wynika, że już samo naruszenie przez koncesjonariusza warunków koncesji, niezależnie od możliwości przypisania mu winy, stanowi podstawę wymierzenia kary pieniężnej. Ocenie podlega bowiem wyłącznie obiektywna okoliczność związana z wypełnieniem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji. W tym stanie podniesione w odwołaniu zarzuty niepełnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, wadliwej oceny materiału dowodowego, które doprowadziło do wadliwego zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe należało uznać za bezzasadne. Wobec stwierdzenia, że wbrew zapisowi warunku 1. koncesji Spółka, choćby sporadycznie, prowadziła obrót olejem napędowym z wykorzystaniem autocystern, również twierdzenie powoda, iż Prezes URE naruszył art. 535 k.c. nie miało wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu przy ustalaniu jej wysokości wymierzonej Spółce kary pieniężnej Prezes URE w sposób prawidłowy zastosował wskazane w art. 56 ust. 3 i 6 Pe przesłanki i dyrektywy wymiaru kary.

Nie można zgodzić się z zarzutem niewłaściwej oceny stopnia szkodliwości czynu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lutego 2015r. w sprawie III SK 36/14 zajął stanowisko, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zasadne jest posłużenie się instytucją prawa karnego uregulowaną w art. 115 § 2 kodeksu karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 Pe. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra, 2) rozmiary wyrządzonej szkody, 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu, 4) wagę naruszonych obowiązków, 5) postać zamiaru, 6) motywację sprawcy, 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przepis art. 115 § 2 k.k. zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, zaś dominujące znacznie mają okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, do której dołączono dwie przesłanki strony podmiotowej, to jest postać zamiaru i motywację sprawcy. Prezes URE prawidłowo przyjął, że stopień szkodliwości czynu Spółki był wysoki. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu Prezes URE uwzględnił okoliczność, iż (...) wykonywała działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym wypadku olejem napędowym bez poinformowania organu o zmianie eksploatowanej infrastruktury z wykorzystaniem autocystern bez kontroli ze strony organu koncesyjnego, w szczególności w aspekcie warunków technicznych. Pozbawienie Prezesa URE wiedzy o sposobie prowadzenia przez Spółkę działalności koncesjonowanej miało wpływ na sprawność regulacji rozumianej jako stosowanie określonych ustawą środków prawnych włącznie z koncesjonowaniem służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów przedsiębiorców.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu należało uwzględnić również fakt, iż Spółka prowadziła działalność koncesjonowaną w sposób niezgodny z warunkami udzielonej koncesji, poprzez obrót olejem napędowym z wykorzystaniem środków transportu świadomie, zasłaniając się brakiem wiedzy, że narusza warunki koncesji. Nie ma więc podstaw do uznania, że stopień szkodliwości czynu powoda był znikomy.

Zdaniem Sądu Prezes URE w sposób prawidłowy ustalił także stopień zawinienia przedsiębiorcy. Zważyć bowiem należy, iż skutek w postaci prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej z wykorzystaniem autocystern bez wymaganej koncesji wynikał z zaniedbania przedsiębiorcy. Na ocenę działania Spółki nie może mieć żadnego wpływu wyjaśnienie, iż powód nie miał świadomości, że narusza warunki koncesji. Powód jako profesjonalista winien zdawać sobie sprawę z faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez Państwo i wymagającą najwyższej staranności działania. Powinien także znać i podporządkować się treści aktu administracyjnego – decyzji koncesyjnej, która określa jego obowiązki.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił jako łączącą okoliczność, że Spółka nie była dotychczas karana za naruszenie warunków koncesji.

W odniesieniu do podnoszonego w odwołaniu argumentu, że wymierzona kara finansowa jest prawie równa wysokości rocznego zysku Spółki, wskazać należy, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Pe, podstawą obliczenia wysokości kary pieniężnej jest wysokość przychodu przedsiębiorcy, nie zaś dochodu czy też zysku. Przyjęcie kryterium dochodu do wymierzenia

kary stanowiłoby naruszenie przez Prezesa URE art. 56 ust. 3 Pe. Ponadto w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnie w danym roku dochodu lub poniesie stratę, zastosowanie przez organ przepisu art. 56 ust. 1 Pe, obligującego Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, byłoby niemożliwe. (tak: wyrok SOKiK z dnia 25 czerwca 2009r., sygn. akt XVII AmE 50/09).

Nałożona przez Prezesa URE w decyzji kara pieniężna została ustalona z zachowaniem górnej granicy ustawowej 15% przychodu ukaranego podmiotu, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zdaniem Sądu również możliwości finansowe przedsiębiorcy oraz jego ogólna sytuacja majątkowa zostały prawidłowo ocenione przez pozwanego. Wymierzona zaskarżoną decyzją kara pieniężna w wysokości 41 000 zł stanowi (...) % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2015 r. z działalności objętej koncesją i jest, w ocenie Sądu, adekwatna do charakteru stwierdzonego naruszenia. Wymierzenie kary w mniejszej wysokości, pozostawałoby w sprzeczności z jej represyjno-wychowawczą rolą zarówno w stosunku do samego powoda jak i w odniesieniu do innych podmiotów prowadzących analogiczną działalność koncesjonowaną.

Zaznaczyć należy ponadto, że nałożenie na powoda kary pieniężnej w nieuzasadnionej wysokości nie mogło stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji, a jedynie uzasadniać zmianę decyzji w tym zakresie poprzez obniżenie nałożonej kary. W odwołaniu powód nie wnosił jednak o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie nałożonej w niej kary pieniężnej, ale o uchylenie decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia przez Spółkę odwołania.

SSO Witold Rękosiewicz.